

egenlig er Foranledning til, at dette Lovforslag er fremkommet. Naar man betragter selve Størrelsen af de Pensioner, som ere foreslaaede i det her foreliggende Lovforslag, vil det jo let ses, at der til Grund for min Betragtning af vort Pensionsvæsen ligger den samme Anskuelse, som jeg har tilladt mig ved en tidligere Leilighed her i Salen at udtale og udførligt at begrunde, at det vilde være forbundet med en særlig Betænkelighed, naar man fuldkommen skulde fyldestgjøre, hvad der ved Grundloven efter min Mening var tilfjaget, da at forandre i en væsentlig Grad de Sætser, som indeholdes i vore Pensionslove med Hensyn til Pensionernes Størrelse. Jeg tillod mig ved den Leilighed, som jeg her sigter til, i Erkjendelse af at det vilde være særdeles uønskeligt for Statskassen, om man kunde lette den for Noget af den Byrde, som Pensionslovene medføre for den, ved at paapege en anden Vej, som man formentlig i den Henseende kunde gaa. Uagtet imidlertid det ærede Thing med sit Flertal sluttede sig til den Anskuelse, som jeg da tillod mig at udvikle, og til det Forslag, som jeg fremkom med, viste det sig dog under Sagens videre Gang, at den Tanke, som jeg dengang havde fremsat, ikke kunde forfølges ad den Vej, jeg havde foreslaaet, og det ærede Thing sluttede sig da ogsaa i forrige Session til den anden Vej, som var foreslaaet med Hensyn til de forelagte Lønningslove, den nemlig, at ned sætte Lønningerne. Dermed er imidlertid det Resultat, som man har tilfjaget at opnaa, søgt opnaaet ad en anden Vej, end jeg dengang tillod mig at foreslaa, og derfor staaer min da udtalte Anskuelse, at selve Pensionsætserne ikke kunde siges at være for høie, naar Hensigten dermed skulde opnaaes, forsaavidt urokket. Naar jeg nu alligevel har tilladt mig, at forelægge Forslag til en Pensionslov, saa ligger Grunden dertil fornemmelig paa to Punkter. For det Første ligger den nemlig dertil, at vi under de nuværende Forhold have to Pensionslove istedetfor een; det er Udviklingen af de politiske Forhold efter Aaret 1850, der har medført, at vi have faaet to Pensionslove istedetfor een, og uagtet disse Pensionslove i høi Grad ligne hinanden, er der dog flere Punkter, hvori de

ere afvigende, og undertiden kom der Banffeligheder frem paa Grund af disse mindre Afvigelser, der saaledes finde Sted mellem de to Pensionslove. Det var derfor uønskeligt, om man kunde forene dem i een Lov, som optog af begge Pensionslove de Bestemmelser, som man fandt at være de hensigtsmæssigste. Den anden Grund, hvorfor jeg anser det for rigtigt, om vi kunde faa en ny Pensionslov, er — hvad jeg ogsaa ved en tidligere Leilighed har tilladt mig at udtale —, at efter min Mening byde de nuværende Pensionsloves Bestemmelser ikke tilstrækkelig Sikkerhed imod, at en ikke velkjent Embedsmand kan faa en ligesaa høi Pension som en velkjent, og dette er efter min Mening en alvorlig Feil. Det har vist sig ved alle tidligere Dvervetelser af dette Spørgsmaal, at det var forbundet med særdeles store Banffeligheder at gjøre Forslag til at afhjælpe denne Ulempe, idet man meget let kom til enten at berøve Embedsmændene det Bærn imod Vilkaarlighed, som de have grundet Krav paa, eller ogsaa kom til at støde an imod andre vigtige Statsinteresser. Imidlertid er det dog lykkedes mig at finde en Raade, hvorpaa jeg troer, at man vil kunne imodese en Afhjælpning af denne Mulighed, og det er den, der indeholdes i Lovforslagets § 2, som af mig blev foreslaaet i en nogen forandret Skikkelse fra den, hvori den nu foreligger det høie Thing. Jeg skal kun tilføie, at saaledes som Bestemmelsen er vedtagen i det andet Thing, kan jeg tage imod den, og det skulde glæde mig, om det høie Thing nu vilde kunne slutte sig dertil. I den Forhandling, som har fundet Sted idag, have jo ogsaa ærede Medlemmers Tanker særlig været henvendte paa denne Paragraf. Jeg tror dog, at den ærede Taler, der først havde Ordet, ikke fuldstændig har opfattet Meningen med Paragrafen eller i alt Fald ikke tilstrækkeligt gjort sig klart, hvilke praktiske Følger Paragrafens Vedtagelse vil have. Min Mening er det, at man derigjennem vil komme et godt Skridt fremad til Opnaaelsen af det Formaal, som jeg nylig tillod mig at nævne, og jeg har ogsaa i den Henseende havt den Tilfredsstillelse, at to andre ærede Med-